

Afgørelse om eftergivelse eller nedsættelse af bøder, sagsomkostninger og konfiskationer skal fortsat kunne indbringes for Justitsministeriet.

4. Forkyndelse

4.1. Gældende ret

4.1.1. Reglerne om forkyndelse findes i retsplejelovens kapitel 17 (§§ 153-165). De gældende regler er affattet ved lov nr. 66 af 8. marts 1972, der trådte i kraft den 1. juli 1972.

Til hovedbestemmelserne om forkyndelse knytter sig retsplejelovens almindelige bestemmelser om stævningmænd (§§ 57 og 58) og en lang række bestemmelser om, at bestemte processuelle meddelelser skal forkyndes. Lovregler om forkyndelse af processuelle meddelelser findes endvidere uden for retsplejen.

Administrative regler om forkyndelse er fastsat ved bekendtgørelse nr. 255 og nr. 256 af 20. juni 1972 samt Justitsministeriets cirkulæreskrivelse af 11. juni 1993. Regler om vederlag for forkyndelse er fastsat i bekendtgørelse nr. 550 af 25. juli 1990 om vederlag til stævningmænd og til vidner i fagedforretninger, som ændret ved bekendtgørelse nr. 821 af 12. december 1991, samt i Justitsministeriets cirkulæreskrivelse af 11. juni 1993.

Forkyndelse efter retsplejelovens regler har til formål at sikre, at en meddelelse kommer frem, således at adressaten har mulighed for at gøre sig bekendt med indholdet, samt at sikre den, der har iværksat forkyndelsen, bevis herfor, således at de til forkyndelsen knyttede retsvirkninger kan indtræde.

4.1.2. Retsplejeloven indeholder forskellige forkyndelsesformer, men i ressourcemæssig sammenhæng er det navnlig forkyndelse efter bestemmelsen i retsplejelovens § 155 om brev-, post- og stævningmandsforkyndelse, som har betydning.

Ved *brevforkyndelse* sendes eller afleveres meddelelsen til adressaten, der samtidig anmodes om at bekræfte modtagelsen på en genpart eller, hvis forkyndelsen foretages ved rettens eller anklagemyndighedens foranstaltning, på et særligt modtagelsesbevis.

Ved *postforkyndelse* sendes meddelelsen til adressaten i brev med afleveringsattest, og *stævningmandsforkyndelse* sker ved, at en stævningmand afleverer meddelelsen.

De nærmere regler om postforkyndelse og stævningmandsforkyndelse findes i retsplejelovens § 157. Det er herefter udgangspunktet, at forkyndelse skal ske for de pågældende personlig på bopælen, det midlertidige opholdssted eller på arbejdsstedet, men træffes den pågældende ikke, kan forkyndelse

ske for en nærmere bestemt personkreds på bopælen eller arbejdsstedet.

Brevforkyndelse anses efter bestemmelsen i retsplejelovens § 156 for sket, hvis genparten eller modtagelsesbeviset er underskrevet af den pågældende personlig. Brevforkyndelse adskiller sig fra de to andre forkyndelsesformer i retsplejelovens § 155 derved, at forkyndelse kun kan ske for den pågældende personlig, og at forkyndelse forudsætter modtagerens aktive medvirken.

4.2. Justitsministeriets overvejelser

Ved revisionen af reglerne om forkyndelse i 1972 regnede man med udstrakt anvendelse af brevforkyndelse. Denne forventning har imidlertid ikke holdt stik. Det er en udbredt erfaring, at folk – ikke mindst i de større byområder – ofte undlader at reagere på en henvendelse om brevforkyndelse. Også postforkyndelse anvendes kun i begrænset omfang, hvilket må antages at bero både på omkostningerne ved denne forkyndelsesform og dens manglende effektivitet. En meget betydelig del af forkyndelserne sker således ved stævningmandsforkyndelse, som ubetinget er den mest effektive – men også den mest ressourcekrævende – af de i retsplejelovens § 155 nævnte forkyndelsesformer.

På baggrund af erfaringerne med brev-, post- og stævningmandsforkyndelse er det overvejet, om besparelser på forkyndelsesområdet kan opnås ved indførelse af nye forkyndelsesformer, som er billigere og/eller mere effektive end de eksisterende. Blandt de forslag, som tidligere er indgået i overvejelser om besparelser eller effektivisering på forkyndelsesområdet, kan navnlig nævnes muligheden for at foretage forkyndelse ved anbefalet eller almindeligt brev, ved »brevkasseforkyndelse« og ved telefonisk henvendelse, i sidstnævnte tilfælde eventuelt i forbindelse med efterfølgende afsendelse af meddelelsen til en opgivet adresse.

Det gælder imidlertid for alle de nævnte meddelelsesformer, at de enten hverken er billigere eller mere effektive end de eksisterende forkyndelsesformer eller er uegnede til at varetage de hensyn, som er formålet med reglerne om forkyndelse.

Da retsplejelovens regler om forkyndelse bygger på det princip, at alle forkyndelsesformer har samme retsvirkninger, vil det desuden af systematiske grunde være mindre hensigtsmæssigt at indføre regler om en forkyndelsesform, der ikke kan anvendes i alle de tilfælde, hvor meddelelser skal forkyndes, men kun i bestemte kategorier af sager.

Derimod finder Justitsministeriet, at forkyndelse kan vurderes mere nuanceret end hidtil, uden at retssikkerheden forringes.